

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

AMANDA
McCABEOVÁ

Pařížské dobrodružství

AMANDA McCABEOVÁ

PAŘÍŽSKÉ
DOBRODRUŽSTVÍ

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu konec listopadu a Vánoce už pomalu klepou na dveře. Víím, že teď si asi říkáte, že na moje nové knížky nebudete mít čas, protože musíte vygruntovat celý byt, nakoupit zásoby jídla i pití, upéct několik krabic vánočního cukroví a narychlo ještě dokoupit řadu dárků pro rodinu, přátele a známé... Ale zanechte toho všeho shonu a aspoň na chvíli se odreagujte od každodenních starostí. A k tomu vám mohu doporučit další dvě Historické romance.

Ta první je od Georgie Lee, od níž jste si mohla přečíst už pět knížek. Tentokrát je to příběh lady Clarry nazvaný Markýzin vánoční dárek. Třeba v něm najdete inspiraci, co najít pod vánočním stromčkem. Druhá romance je od Amandy McCabeové Pařížské dobrodružství. Ta se sice vánočních svátků netýká, ale určitě se ráda podíváte s hrdinkou Dianou do Paříže na konci předminulého století – na světovou výstavu, kde se poprvé představila známá pařížská dominanta – Eiffelova věž. Autorka Amanda McCabeová bude známá spíše mým věrným čtenářkám, neboť její příběhy – bylo jich celkem osm – vycházely v letech 2009 až 2013. Bože, jak ten čas letí!

S láskou

Váš Harlequin

Amanda McCabeová

PAŘÍŽSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets of a Wallflower

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Ammanda McCabe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5298-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5299-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5300-0 (PDF)

PROLOG

Jaro 1888 – Škola slečny Grantleyové pro mladé dámy

„Za rok touto dobou už budu slavnou spisovatelkou,“ prohlásila Diana Martinová, která ležela se dvěma nejlepšími kamarádkami v trávě a hleděla na blankytně modré nebe. Na duben bylo nezvykle teplo. Zbývalo jim jen několik málo dní, než nadobro opustí školní lavice a vydají se – podle všeho jako dokonale vychované osmnáctileté dámy – oblažovat anglickou společnost. Proto jim bylo dovoleno strávit nádherné odpoledne piknikem ve školním parku bez doprovodu gardedámy.

„A jak to hodláš udělat, Di?“ zeptala se lady Alexandra, prvorozená hraběcí dcera, nejkrásnější, nejostýchavější a nejsladší dívka v celém ústavu slečny Grantleyové. „Slavných spisovatelek je tak málo! Musí být příšerné, když každý ví, kdo jsi, a všichni se na tebe dívají pokaždé, když se někde objevíš. Mě ta představa děsí.“

„Ach, Alex,“ rozesmála se Emily Fortescueová, nejrozumnější dívka Tří mušketýrů, jak se jejich triu přezdívalo ve škole. „Ty omdléváš i ve chvíli, kdy se na tebe podívá k smrti vystrašená myš, přestože sis na to měla už dávno zvyknout. Jsi dcerou hraběte a vypadáš jako anděl. Až tě budou uvádět do společnosti, bude se na tebe dívat úplně každý!“

Tváře Alexandřina srdcovitě tvarovaného obličej je orámovaného zlatými prstenci vlasů se zbarvily ruměncem.

„Prosím, Em, *to* mi vůbec nepřipomínej. Tak ráda bych zůstala tady! Přála bych si, aby se nic nezměnilo. Nikdy!“

Diana chápala, co má Alexandra na mysli. Byl nádherný den, slunce zářilo, tráva pod nimi hřála jako deka ze zeleného sametu a teplý vánek k nim zanašel vůni zimolezu. Georgiánská budova školy slečny Grantleyové se vypínala nedaleko jako strážce, který nad nimi bděl po celé roky jejich studií.

Diana to tu měla opravdu ráda. Učitelky je naučily tolik věcí! Nejen malovat, zpívat a hrát, mluvit francouzsky, nebo jak se správně uklonit královně, ale i zeměpis, matematiku a filozofii.

Zakladatelka školy byla dcerou zapáleného sběratele knih, a tak měly k dispozici jednu z nejlépe vybavených knihoven v Anglii. Diana tu objevila díla, která v ní probudila něco, co do té doby spalo.

Věděla o sobě, že není hezká – byla až moc hubená, samá ruka, samá noha, s příliš zrzavými vlasy – ale tady měla své místo. Ne jako doma u rodičů, kde se věčně potýkala s pocitem, že nikam nepatří a obvykle zkasala, na co sáhla. Škola slečny Grantleyové to změnila, i když jen na chvíli.

Nejlepší bylo, že tu potkala Emily a Alexandru – sprátelily se hned prvního dne, kdy vedle sebe usedly k večeři v rozlehlé, lehce odstrašující jídelně. Žádná z nich neměla sestru, a tak se jimi staly jedna pro druhou, přestože nebyly příbuzné. Spolu studovaly, šeptaly si za nocí provoněných horkou čokoládou a sdílely své sny, myšlenky a naděje při procházkách v parku.

A teď se vše chýlilo ke konci rychleji než rozjetý vlak, a stejnou rychlostí se blížila i nejistá budoucnost. V Dianě to pomyšlení probouzelo strach i vzrušení.

Alexandra se bezpochyby vdá. Nejenže je dcerou vévody, je také nevídaně krásná. Nebude žádný div, když se do ní zamiluje nějaký princ – tedy za předpokladu, že se na něj Alex odváží alespoň podívat. Byla až příliš ostýchavá, což byl také důvod, proč ji rodiče poslali do školy. Doufali, že se mezi vrstevnicemi osmělí a najde si přátele.

Emily, dcera bohatého a vlivného obchodníka z Brightonu, měla také velmi slušné vyhlídky na dobrý sňatek. Otec už pro ni měl dokonce vyhlédnutého ženicha – jakéhosi bohatého majitele továrny – ale Emily se mohla stejně dobře pustit i do budování vlastní obchodní velmoci. Měla dost rozumu, vnitřní síly i odvahy, aby dokázala cokoliv.

Ale Diana... Diana neměla nejmenší tušení, co by mohla dělat. Jejím otcem byl vážený diplomat, nijak zvlášť bohatý, už dávno v důchodu po službě v armádě, která ho zavála až do Indie a jižní Afriky. Věděla, že od ní rodiče očekávají, že se provdá za nějakého venkovského šlechtice, vikáře z dobré rodiny, vojenského hodnostáře či diplomata jako byl její otec.

Jenže přes všechny láskou protknuté francouzské romány, které Diana s ostatními dívkami četla ve škole, představa manželství ji děsila. Nemohla se zbavit pocitu, že po svatbě končí pro každou ženu možnost vést život podle vlastních představ.

Uvědomovala si, že nevyrostla v takových poměrech, aby se mohla pustit do vlastního podnikání, jak si to mohla dovolit Emily. Ostatně, ani o to nestála. Milovala něco jiného – *skutečně* milovala. Něco, co ji dokázalo zanést na neznámá, nádherná místa. Psaní příběhů.

Slečna Merrillová, učitelka literatury, jí jednou řekla, že má vskutku vzácný dar popsat slovy vlastní představy tak živě, že si je čtenář dokáže snadno představit.

Neuměla moc dobře počítat, stěží se dostala ke

sčítání trojčiferných čísel, politováníhodným způsobem se jí pletly hranice států a rozhodně neuměla sestavit vhodný zasedací pořádek na večírek, ale psaní jí šlo obstojně. Víc než obstojně.

Ale co když se mýlí?

Diana se zvedla na lokty a zamyšleně pohlédla na kamarádky. Obě měly sundané kloboučky i střevíce a nastavovaly tváře slunci. Kdyby se tu objevila slečna Merrillová, pořádně by jim vyčinila! Diana si zastrčila neposlušnou kadeř rubínově červených vlasů do neuspořádaného drdolu.

„Jsou slavné spisovatelky,“ prohlásila. „Jane Austenová. Paní Gaskellová.“

„Charlotte Brontëová,“ přidala se Emily. „A pak Lady A, jejíž knihy vozí Ann Parkinsonová z Paříže. Četla jsem už od ní hodně povídek, ale ani jedna není tak dobrá jako ty tvoje, Di.“

Diana cítila, jak jí tváře polévá ruměnec – možná za to mohlo slunce, možná poklona. Vždy toužila po ocenění, ale když tu a tam přišlo, nikdy nevěděla, co si s ním počít. Znovu se položila do trávy.

„Chtěla bys psát takové knihy, jako Lady A, Di?“ zeptala se Alexandra.

„Nevím,“ odpověděla zamyšleně Diana.

Nebyly to špatné knihy. Lady A v nich podrobně líčila plesové toalety, polibky, útky a skandály. Bylo to zábavné, ale Diana raději četla o skutečných světech, takových, jaké popisoval George Eliot nebo Thackeray. V jejich knihách byla opravdovost, která se jí zamlouvala mnohem víc než smyšlené romantické příběhy.

„Asi bych dala přednost stylu pana Dickense. Chtěla bych psát knihy, které by tak trochu měnily svět. Nebo alespoň pomohly lidem zapomenout na jejich trápení a daly jim důvod se zasmát.“

„To děláš už teď jednoduše tím, že... Inu, že jsi,“ usmála se Alexandra. „Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by mě dokázal rozesmát spolehlivěji než ty, Di.“

„To jen proto, že každý týden zakopnu o práh třídy a všem vám ukážu, jakou mám spodničku,“ opáčila Diana a nakrčila nos.

„Jenže ty to děláš proto, že víš, že nás to rozesměje,“ namítla Emily. „A taky proto, že bychom jinak v hodinách staré paní Percellové do jedné usnuly. Ještěže máme noční valčíky.“

Diana se v duchu usmála. Nejednou, když už slečna Merrillová spala, si uspořádaly taneční večírek. Noční košile jim posloužily jako taneční partneři a všechny tři vířily po neexistujícím parketu, dokud polomrtvé smíchem nepadly do postelí, v nichž se pustily do tajných zásob čajových koláčků.

To však nic neměnilo na tom, že měla neustále tendenci přepadávat při poklonkách a zakopávat o vlastní nohy. To se k dámě ze společnosti rozhodně nehodilo.

Při vyučování ji nejvíc zajímala móda. Těšilo ji dozvídat se, jaké šaty se hodí k různým společenským událostem a dychtivě si prohlížela francouzské módní časopisy. V hodinách literatury pak místo četby Cicera čtala vlastní návrhy šatů a kloboučků, které obvykle končivaly na hrdinkách jejích povídek; povídek o mladých dívkách, jako byla ona sama a její dvě přítelkyně. O dámách, které jednoho dne změní svět.

„A i když se ti tu a tam stane, že se chováš nemotorně,“ poznamenala Alexandra, „pochybuji, že se někomu podaří vypadat při tom tak módně jako ty.“

Dotkla se složité květinové výšivky na rukávu kamarádčiných šatů ze světle modrého mušelínu.

Místní švadlena je ušila právě podle Dianina návrhu. Měly v ramenou nabírané rukávy a rovnou sukni. Diana si povzdechla. Možná by je mohla použít jako první model vlastní značky oblečení, ale jak? Až se vrátí k rodičům a k jejich přísným pravidlům, už k tomu nedostane příležitost.

Posadila se a zadívala se přes louku posetou

červenými a žlutými květy až k tenisovým kurtům, odkud k nim doléhal veselý smích dívek v bílých šatech s raketami v rukou. Zaclonila si oči, protože ji trochu oslepovaly paprsky slunce odrážející se od okenních tabulek hlavní budovy školy.

Je to skutečně nádherné místo, napadlo ji, ale Emily a Alexandra mají pravdu.

Zanedlouho odtud odjedou. Kam se asi rozletí?

„Ať se stane cokoli,“ vyhrkla naléhavě, jako by se té myšlenky polekala, „musíme zůstat kamarádky.“

„Samozřejmě, že zůstaneme kamarádky,“ přisvědčila rozhodně Emily. „Jsme přece sestry, ne? Musíme jedna druhou podržet během té příšerné sezóny, která nás čeká, všech těch čajíčků a recepcí. A abych nezapomněla – i při poklonkách královně v jejích černých závojích.“

„Co královně,“ zachichotala se Alexandra. „Horší to bude s princem. Bratranec Chris mi prozradil, že se pokouší dámám, které se neodporoučí dost rychle, zachytit zezadu šaty.“

„Alexandro!“ rozesmála se Emily. „To je doslova ta nejhorší věc, jakou jsi kdy o někom prohlásila! Ovšem jestli to tvrdí pan Blakely, bude to bezpochyby pravda.“

Alexandřin bratranec, pan Christopher Blakely, byl váženým členem urozené společnosti sdružené okolo prince z Walesu scházející se v Marlborough House, která milovala jezdecké závody, hraní karet, hudební večírky a ze všeho nejvíc krásné, vdané dámy.

Chris byl živý, veselý a velmi pohledný mladík, který si nevázaně užíval života. Chodíval s kytkou v klopě kabátu a s vycházkovou holí se zlatou rukojetí. Pokaždé, když se během návštěvního dne objevil ve škole slečny Grantleyové – a to dělával často, protože byl Alexandřiným nejoblíbenějším příbuzným – zachvátila všechny dívky až nemístná potřeba

hloupě se chichotat a červenat. Chris měl styl i smysl pro humor a rozhodně se nedal brát vážně. Diana ho měla srdečně ráda a na jeho dnešní návštěvu se těšila celé týdny.

Jeho starší bratr byl opačný případ. Chodil-li někdy po zemi obraz dokonalé upjatosti, vypadal bezpochyby jako sir William Blakely.

Jako zaměstnanec ministerstva zahraničí se ve škole ukazoval jen velmi zřídka a poslední dobou se proslýchalo, že se chystá do Indie. Přestože byl se svými černými vlasy, temnými očima a vysokou, svalnatou postavou stejně pohledný jako jeho mladší bratr, povahou se mu ani trochu nepodobal. Usmíval se jen zřídka a vyvolával dojem, že mu neunikne nic z toho, co se kolem něj děje.

Diana se s ním vždy cítila... frivolní. Hloupá. Mladá. A tak podivně... Inu, rozechvělá. Měla neodbytný pocit, že jí ty tmavé oči vidí až na dno duše.

Diana raději myšlenky na krásné oči Williama Blakelyho zaplašila. Stejně není pravděpodobné, že se s ním ještě někdy setká. Bombaj jí připadala nesmírně vzdálená a starosti by si měla dělat s mnohem naléhavějšími věcmi. Jako například s tím, co bude dělat, až odejde ze školy slečny Grantleyové.

„Kde jsou tví bratřenci, Alex?“ zeptala se znenadání Emily, jako by své kamarádce četla myšlenky, a zvedla tvář k slunci. „Aby nepřišli pozdě na čaj.“

„Myslím, že si šli zarybařit k jezeru, nebo něco podobného. Určitě mají ještě spoustu času,“ odpověděla Alex a se zívnutím se protáhla. „Neumím si představit, že bych se teď musela zvedat, cítím se tak nádherně lenivě!“

„Myslím, že pro mě bude naopak lepší, když se zvednu, jinak mě už odtud nikdy nikdo nedostane,“ prohlásila Diana a vstala. „Asi půjdu kreslit. Potřebuju alespoň jednu krajinku, abych v portfoliu neměla jen samé šaty a klobouky.“

Zvedla ze země náčrtník a zamířila po klikaté stezce vedoucí mezi háji stromů za piknikovou loukou až k jezeru.

Posadila se zády k němu a brzy se do kreslení tak ponořila, že zapomněla na čas. Znenadání ji vyrušil křik a šplouchání vody. Polekaně se obrátila a zahleděla se k jezeru.

Na mechem porostlém břehu stáli dva muži. Jedním z nich byl Alexin bratranec Christopher a jako obvykle se hlasitě smál. Zlatavé kadeře vlasů měl vlhké a tvář plnou šibalského nadšení. Za hlasitého povzbuzování dalších mužů, kteří se už koupali v jezeře, se pokoušel odtáhnout druhého muže do vody.

A tím druhým mužem nebyl nikdo jiný než jeho bratr – ten s temnými očima a vážným úsměvem.

Když se s ním Diana setkala poprvé, sotva ze sebe dokázala vypravit smysluplnou větu a před jeho zamýšleným pohledem se cítila jako hloupá školačka. Byla si jistá, že *on* si jí ani nevšiml, zatímco ona na jeho tvář nikdy nezapomene.

Teď se instinktivně přikrčila, přestože se nikdo nedíval jejím směrem. Věděla, že by měla okamžitě odejít, ale zdálo se, že nedokáže přestat zírat na muže na břehu. Přesněji řečeno na *jednoho* muže. Na Williama Blakelyho.

Vypadal úplně jinak, než během návštěv ve škole. Byl bez kabátu a lněnou košili měl tak promáčenou, že se mu pod ní jasně rýsovala svalnatá ramena. V tmavých vlasech se mu třpytily kapičky vody a tvář měl rozzářenou smíchem. Přesto bylo z jeho reakcí na Chrisovo chlapecké škádlení víc než zřejmé, že vládne železným sebeovládáním. Diana téměř zapomněla dýchat.

William do bratra jedinkrát lehce strčil, a ten spadl po zádech do vody. William se rozesmál. Jeho rysy, které obvykle působily tak vážně, že vypadal jako socha, teď prozařoval smích.

Diana se natáhla po skicáři a rychlými tahy se snažila ten výraz zachytit. Radost toho muže proměnila tak, že vypadal jako mladík. Zářil jako slunce. Dianu ještě nikdy nic tak neuchvátilo.

Nebyla s kresbou ani zdaleka tak daleko, jak by chtěla, když se ozval zvonek ohlašující podávání čaje. Muži se zahleděli jejím směrem a ona se prudce přikrčila. Polilo ji horko při představě, co by se stalo, kdyby si jí všimli. Ozval se výbuch smíchu a šplouchání vody, jak se muži brodili ke břehu.

Diana spěšně zaklapla skicář a vyskočila na nohy. Musí se vrátit do školy dřív, než ji začnou hledat. Ještě naposled se ohlédla k jezeru, aby si vychutnala sluncem zalitou scénu – a srdce se jí zastavilo.

William Blakely se díval jejím směrem a nad očima se mu objevila vráska.

Diana zalapala po dechu, prudce se obrátila a dala se do běhu. Nezastavila se, dokud nebyla zpět u kamarádek na travnaté ploše školního parku.

Z hlavní budovy se znovu ozval pronikavý zvuk. Tentokrát to byl hluboký gong, který oznamoval konec pikniku a s ním i konec celého tohoto nádherného slunečného dne. Konec jejího krátkého snu o siru Williamovi.

Hráčky tenisu si pomalu a trochu neochotně posbíraly rakety a zamířily do školy, zatímco Diana s kamarádkami balily talíře a sklenky, které si sem přinesly. Diana setřepala několik kvítků, které se jí zachytily na sukni a k nosu jí zavanula vůně jara. Zavřela oči a ještě jednou se jí zhluboka nadechla.

„Ať se stane cokoli, všechno bude v pořádku,“ řekla kamarádkám. Vlastně chtěla ujistit sama sebe. „Protože budeme mít vždy jedna druhou.“

PRVNÍ KAPITOLA

Jaro 1889 – Ples vévodkyně Wavertonové, Londýn

„A co máš v plánu teď, když ses vrátil z Indie, Williame?“ zeptal se Harold Blakely, Williamův otec, z druhého konce jídelního stolu. „V londýnské kanceláři jsou z tvých posudků jistě všichni nadšení, takže nepředpokládám, že by tě odteď chtěli držet u pracovního stolu. Nebo se mýlím? Já sám jsem se nikdy nemohl dočkat, až dostanu další úkol, když jsem jeden dokončil.“

„Ty dny si všichni dobře pamatujeme,“ zamumlala Beatrice Blakelyová, Williamova matka, aniž by se obtěžovala zvednout pohled od svého talíře s jídlem. „William má na rozhodnutí dost času. Hlavně, že se z té příšerné Indie vrátil.“

„Hmm,“ zamumlal Harold, zamračil se a naznačil sloužícímu, aby mu dolil víno. „Rozhodně jsi za posledního rok udělal obrovský kus práce, Williame, což je víc, než se dá říct o Christopherovi. Ten jde v matčiných šlépějích, jak se zdá. Bez ohledu na směr.“

Beatrice se ani nepokoušela o odpověď. Jen si povzdechla a zahleděla se na závěsy na opačném konci místnosti, jako by se ponořila do svého vlastního světa. Vztah Willových rodičů nebyl nikdy šťastný, a přece ho nepříjemně překvapilo, že se v rodině po dobu jeho nepřítomnosti nic nezměnilo.

Už od doby, kdy byli s Chrisem dětmi, se otec s matkou střídavě buď hádali, nebo spolu vůbec nemluvili. Světlymi chvilkami byla jen období, kdy otec pobýval v cizích zemích a Beatrice se alespoň někdy smála. Jak se však její křehká krása s postupujícími léty vytrácěla, dělala to čím dál méně často a začaly ji přepadat pocity osamělosti a promarněného mládí, na což si stěžovala i dospívajícím synům.

Zatímco pan Blakely dopíjel sklenku vína, přesouvala jídlo z jedné strany talíře na druhou. William měl neodolatelnou chuť vzít matku za ruku a usmát se na ni, ale až příliš dobře věděl, že by to bylo stejně zbytečné, jako snažit se probudit k životu mramorovou sochu.

„Kde je Christopher?“ zeptal se pan Blakely, aniž by se na někoho z nich podíval.

„Někde tady,“ odpověděla mu stejně neurčitě Beatrice. Pak se podívala na syna. „Nemáte dnes jít na ples mé sestry, Williame?“

„Ano,“ odvětil Will. „Měli jsme se sejít u večere a pak hned odjet.“

Už přemýšlel, kam se jeho bratr poděl a rád by mu dal co proto, že ho během jídla nechal o samotě s rodiči, ale bohužel mu až příliš dobře rozuměl. Pobývat ve společnosti otce a matky nebyla žádná slast. Navíc, nestalo se to poprvé, a rozhodně ne naposled.

„Budižkničemu,“ utrousil Harold. „Neumí se ani vypravit na vévodův večírek, a to je jeho příbuzný. Jiní lidé by dali kdoví co za takové pozvání, zatímco ten kluk ho dostane na zlatém podnose, a ještě mu to není dost dobré.“

William si otce nevšímal a usmál se na matku. „Nechceš jít s námi, mami? Jsem si jistý, že by tě teta Wavertonová moc ráda viděla. Alex si stěžovala, že jsi je od začátku sezóny ani jednou nenavštívila.“

Beatrice se na něj vyplašeně podívala. „Ples? Ach, to ne. Bude tam příliš mnoho lidí. To bych nezvládla. Mé nervy.“

„To je rodina,“ odfrkl si Harold. „Všichni k ničemu. S výjimkou tebe, Williame, jak doufám. Co že se to chystáš dělat, když jsi teď zpátky?“

William se dlouze napil vína, aby se uklidnil. Když došlo na slovní potyčky mezi jeho rodiči, potřeboval to téměř neustále. „Ještě jsem se nerozhodl. Předpokládám, že mi nadřízení řeknou, kde je mě zapotřebí.“

„O tom nepochybuju,“ pousmál se Harold. „Stejně jako nepochybuju, že na tebe budeme moct být opět pyšní.“ Povzdechl si. „Ty časy mi zatraceně chybí.“ Zamyšleně si Williama změřil. „Snad by ses mohl v mezičase poohlédnout po vhodné manželce a domě, kde by ses mohl bavit. To je totiž podle mě nejlepší způsob, jak navázat nové známosti.“

Při těch slovech Beatrice viditelně ožila. „To je dobrý nápad, Williame! Svatba, to by bylo báječné. Slyšela jsem, že debutantky jsou letos neobvykle krásné a jsem si jistá, že ti má sestra nejednu z nich ráda představí.“

William se rozhlédl po neútulné, stroze zařízené jídelně s rudými zdmi a zlatými závěsy, za kterými se skrýval venkovní svět. Každíčký kousek vyřezávaného nábytku se zdál být nasáklý roky samoty, strastí a trpkého pocitu zklamání. Rozhodně ani trochu netoužil po koupi dalšího podobného domu, po další dámě, kterou by manželství udělalo stejně nešťastnou, jako byla jeho matka.

„Na něco takového ještě nejsem připravený,“ řekl pomalu. „Jakmile ale budu, mamí, budete s tetou Wavertonovou první, kdo se o tom dozví.“

Než k tomu stačil někdo z rodičů něco říct, otevřely se dveře a do jídelny se vpotácel Chris. Vlasy měl rozčuchané, kravatu napůl uvolněnou a rty zvlněné v potutelném úsměvu.

„Zdravím všechny Blakelyovy!“ zvolal vesele a zamával na ně. Přistoupil ke stolu, vzal si nedotčenou

sklenku vína své matky a na jeden doušek ji vyprázdnil.

„Tak, Wille, jdeme na ten ples, nebo ne?“

Lady S-T měla šaty ze žlutého... Ne. Ne, blatouchová je přesnější. Nebo...

...sametové šaty barvy marigoldu s vyšitými kytičkami rezavých, olivově zelených a béžových lilií, jejichž okvětní plátky byly ozdobené drobnými zlatými perličkami – stejnými, jaké zkrášlovaly květinovou výšivku na lemu šatů.

Diana se znovu zadívala na popisovanou toaletu a pak do zápisníku připsala ještě jeden postřeh.

Jinak rovný střih sukne byl na zadním díle sešit do několika drobných záhybů přesně podle poslední módy.

Lady Smythe-Tomasová, mladá a velmi bohatá vdova, byla všeobecně známá jako jedna z nejelegantnějších a nejlépe oblékaných žen v Londýně, takže nezklamala ani tentokrát. *Odkud má ty šaty? Od Wortha? Ano, musí to být Worth*, usoudila Diana podle neobvyklé barvy látky a složitosti perlové výšivky. Pohlédla na vlastní šaty ze světle žluté organzy s velmi jemným bílým lemováním okolo krátkých nabíraných rukávů. Perlový náhrdelník byl v pořádku, což se ale rozhodně nedalo říct o drobných růžových poupátkách v jejím účesu, která se jí k zrzavým vlasům vůbec nehodila.

Působilo to zkrátka nudně!

Kéž by měla možnost zajít k panu Worthovi, podívat se na jeho návrhy a promnout mezi prsty všechny druhy látek, které se v jeho obchodě prodávají! Vybrat si podle svého...

Povzdechla si. Připadala by si jako v nebi. A kdyby se jí podařilo popsat toalety ze svých představ tak, aby jí porozuměla švadlena, snad by dokázala proměnit své sny ve skutečnost!

Do té doby se však bude muset spokojit s druhou nejlepší věcí na světě – může nenápadně sedět v koutě plesového sálu na jedné z nejvyhlášenějších společenských událostí londýnské sezóny a pozorovat každého, kdo se tu objeví. Všechny přítomné dámy dělaly možné i nemožné, aby se mohly předvést v nejmódnějších toaletách ozdobené oslnivými šperky. Tedy – může to dělat, dokud ji při tom nepřistihne její matka. Diana opatrně vyhlédla zpoza dřevěného mřížoví prorostlého šlahouny gardénií a bílých růží a rozhlédla se po plesovém sále.

Vévoda a vévodkyně Wavertonovi, Alexini rodiče, měli jeden z největších tanečních sálů v celém Londýně a při pořádání společenských večírků na výdaje rozhodně nehleděli.

Nábytek v místnosti, stěny i závěsy byly laděny do zlatých odstínů a barvy slonové kosti. Pozlacené židle a křesla měly polstrování z rudého sametu a nad celou tou nádherou se vznášel obdivuhodný křišťálový lustr. Dianě připadalo, že v přítomnosti drahokamy ozdobených dam je sál zaplavený odlesky paprsků, které hrají všemi barvami duhy. Spolu s květinovou výzdobou to tu vypadalo jako v útulné zahradní komnatě. Ach, to je dobré spojení. *Zahradní komnata*. Diana si to poznamenala do zápisníku.

Vévodkyně stála pod svým portrétem v životní velikosti, který namaloval pan Sargent. Byla oblečená v toaletě z tmavě modrého sametu a tylu s působivou výšivkou hvězd a půlměsíců, která se skvěle hodila k slavné Hvězdě východu – nádhernému safíru dovezenému až z daleké Indie, kterým měla ozdobenou tiáru. Zatímco se její manžel bezesporu skrýval

v karetní místnosti, vítala vévodkyně každého nově příchozího hosta se srdečným úsměvem.

Princ a princezna z Walesu, o nichž se šuškal, že se také plesu zúčastní, protože princezna byla kmo-trou lady Alexandry, však zatím nepřijeli. Ani Dianinu kamarádku nebylo nikde vidět, přestože se ples pořádá na její počest. Diana hádala, že se schovává stejně jako její otec. Možná je ještě ve svém pokoji, nebo v dámské odpočívárně, jak to často při společenských událostech dělávala.

Ani svou matku, paní Martinovou, Diana ke své radosti nikde neviděla, což znamenalo, že je pro tu chvíli v bezpečí.

Znovu se zadívala na toaletu lady Smythe-Tomasové a na její dokonale krásnou tvář. Dáma se usmívala, světlé vlasy měla sčesané do složitého drdolu a ovívala se vějířem z rudých per. Byla by z ní skvělá hrdinka nějakého románu. Nebo možná padouch, protože hrdinky románů, které Diana s kamarádkami četla ve škole slečny Grantleyové, se společností pohybovaly jakoby mimoděk, aniž by si uvědomovaly, jak jsou krásné, zatímco lady Smythe-Tomasová si toho byla vědoma velmi dobře. Nakonec, byly to *její* fotografie, které často zdobily výkladní skříně londýnských obchodů spolu s obrázky paní Langtryové a lady Warvickové.

„Co to píšete, Diano Martinová? To nevypadá jako seznam tanečních partnerů,“ ozval se jí náhle za zády pištivý hlásek, který ji vytrhl z módního snění. Diana zalapala po dechu a prudce se obrátila. Srdce se jí rozbušilo jako splašené. Byla si jistá, že je to její matka, a rozhodně ani trochu netoužila po poučování o tom, jak *musí* přestat ztrácet čas psaním a začít si hledat manžela. Jinak zůstane na ocet. Je jí devatenáct! Dokonce skoro dvacet! Začíná být *stará*! A takhle zbůhdarma mrhá příležitostmi! Nebyla to však její matka. Byl to Alexandřin bratranec

Christopher Blakely, který zdařile napodobil vysokou fistuli paní Martinové.

Vybuchl smíchem, když uviděl Dianin postrašený výraz, a zelené oči se mu rozzářily šibalstvím. Nebo tu jiskru způsobilo šampaňské, které držel v ruce, protože – a tím si byla Diana naprosto jistá – *tato* sklenka rozhodně nebyla první, kterou toho večera pil. Chris byl proslulý svou láskou k zábavě. Byl pravým opakem svého bratra, který plnil jakési důležité úkoly v daleké Indii. A přece to byly černé oči Williama Blakelyho, a ne ty smaragdové jeho bratra, které Dianu pronásledovaly ve snech.

„Christophere Blakely, vyděsil jsi mě k smrti!“ zasyčela. „Myslela jsem, že je to má matka!“

„Tak to se neboj,“ uklidňoval ji Chris, „protože tu jsem před chvílí viděl v karetní místnosti. Hraje piket.“

Na jeden doušek dopil zbytek šampaňského. Vyklonil se z jejich teď už společného úkrytu a zamával na procházejícího číšníka. Vzal si od něj dvě sklenky a jednu podal Dianě.

„Ach,“ zašeptala při pohledu na zlatavou tekutinu, protože ji napadlo, že právě barva a třpyt šampaňského přesně vystihovaly velkolepost toalety lady Smythe-Tomasové. Musí si to zapamatovat a použít v nějaké povídce. „Myslím, že bych neměla.“

„Nikomu to neřeknu, když ani ty neprozradíš mě,“ zašklebil se na ni Chris a opřel se o mřížoví. „Teta mě velmi přísně upozornila, že do půlnoční večere smím vypít nanejvýš dvě sklenky.“

Diana se zachichotala. Během čajového dýchánku, který vévodkyně nedávno uspořádala k počtě princezny Alexandry, Chris ukradl velmi sofistikovaný klobouk jedné z princezniných společnic, a pak se mu dokonce nějakým záhadným způsobem podařilo propašovat do čaje rum. Všechno to bylo k popukání a samozřejmě zcela nevhodné k tomu, aby to pobavilo slušně vychovanou debutantku.

„A kolikátá je tahle?“

„Čtvrtá. Ale všechny byly *velmi* malé,“ uculil se Chris andělsky.

Diana se zasmála a než se napila z vlastní sklenky, uložila si zápisník do taštičky na zápěstí. Šampaňské jí chutnalo. Bylo sladké a bublinky ji šimraly na jazyku. „Hm,“ usmála se slastně. „Slyšela jsem, že vévoda ví, kde nakupovat kvalitní víno, a zjevně je to pravda.“

„A částka, kterou za to utrácí, by uživila jednu rodinu po celý rok,“ zamumlal Chris. Diana se na něj zamyšleně podívala. Dělal jí trochu starosti. Povídalo se, že v sázkách na jezdeckých závodech prohrál víc, než si mohl dovolit. Dřív takové řeči přecházela jako pomluvy, ale co když má její přítel skutečně potíže?

„Chrisi, pokud potřebuješ peníze...“

„Zachrániš mě svým věnem?“ utrousil s pobaveným úsměvem.

Diana se zasmála a začala si ho naoko zkoumavě prohlížet, jako by doopravdy přemýšlela, zda si ho vzít, či ne.

Byl samozřejmě hezký. Zlatavé kadeře, smaragdově zelené oči a přitažlivý úsměv. Rozhodně s ním bývala legrace a byl pro každou lumpárnu. Chápala, proč po něm vzdychá mnoho jiných debutantek. Měl skvělý původ, přestože za sebou neměl žádnou kariéru a chodil z jednoho večírku na druhý. Byl také synovcem vévodkyně a bratrancem její nejlepší kamarádky. Dianiny rodiče by měli z takového nápadníka velkou radost.

A přece se na něj nedokázala dívat jinak než jen jako na dobrého přítele, na někoho, kdo ji vždy dokázal rozesmát a najít pro ni i Alex na každém večírku ten nejlepší úkryt. Přinesl jí šampaňské, přestože se od debutantek očekávalo, že budou pít nanejvýš citronádu. Rozhodně se s ním necítila nemotorná a hloupá, nečervenala se, a už vůbec ji nepronásledoval ve snech jako jeho starší bratr.

„Je tu spousta jiných vhodných nevěst, Chrisi, krásnějších než já a s větším věnem,“ pohodila nakonec hlavou a rozesmála se. „Ale ty si s tím starosti dělat nemusíš, pokud se nemýlím. Nebo ano?“

„Jistěže ne,“ ujistil ji Chris. „A co sis to před chvílí zapisovala? Skandální tajemství, která jsi vyslechla z úkrytu v tomto květinovém království? Jsi snad královský špeh?“

Diana se znovu zasmála a zavrtěla hlavou. „Nic takového, Chrisi. To by tě ani trochu nezajímalo. Ostatně, neměl bys být v kole? Jsem si jistá, že tvá teta očekává, že budeš plnit povinnosti svobodného džentlmena.“

Chris se potutelně usmál. „A proč myslíš, že se tu schovávám? Není tu žádná, se kterou by stálo za to tančit, kromě Emily, samozřejmě, a její seznam je už plný.“

Diana se rozhlédla po tančících párech a zahlédla kamarádku v mátově zelených šatech, jak s jedním vikomtem víří po parketu. Za jiných okolností by se sem jako dcera obchodníka s vínem nikdy nedostala, ale tento večírek byl v podstatě Alexandřiným, a tak byly pozvané i její nejlepší kamarádky ze školy. Emily tu se svou dobromyslnou povahou a láskou k tanci a hudbě dokonce hrála prim, takže šla od jednoho tanečního partnera k druhému. A pak, víno jejího otce chutnalo přítomným džentlmenům i dámám.

Diana se usmála. Měla radost, že si kamarádka užívá příjemných chvil. Obrátila se zpět k Chrisovi a zarazila se. Přistihla ho, jak sleduje Emily a výraz v jeho tváři jí prozradil něco, co by jí on sám určitě prozradit nechtěl. Byl to, co na kratičký okamžik zahlédla v jeho očích, skutečně záblesk touhy?

Zmizel dřív, než si mohla být jistá a Chris se usmál. „Už jsi to slyšela? William se vrátil z Indie.“ Dianu ta změna tématu překvapila a zmateně zamrkala. William se jí náhle objevil před očima; jeho

rozesmátá tvář, když se s dalšími džentlmeny koupali v jezeře.

„William... Tvůj bratr?“

„Ano. Nebo-li *svatý William*, jak by mu teď, když si vysloužil rytířské ostruhy, říkala naše matka, kdyby mohla. A to je mu teprve dvacet osm. Plně k službám Jejího Veličenstva.“ Chris se bleskurychle natáhl a vzal si od procházejícího sloužícího další sklenku vína. „A vrátil se právě včas na to, aby ho obratem poslali do Paříže, šťastlivec jeden nestoudná.“

„Opravdu? Do Paříže?“ zalapala po dechu Diana.

Už celé týdny se v Londýně nehovořilo o ničem jiném než o tamní chystané Světové výstavě. Eiffelova velkolepá kovová věž, turecké vesnice, umělecké pavilony, ukázka amerického Divokého západu. Ani Diana se těch zpráv nemohla nabažit. A když bude mít opravdu velké štěstí, pojedete si ji prohlédnout i ona. Pokusila se zahnat představu Williama Blake-lyho, jak s ní kráčí podél řeky, dívá se na ni svýma temnýma očima a usmívá se... To se určitě nikdy nestane, ne vzhledem k tomu, jak neohrabaně se chovala pokaždé, když se setkali. Ale představa to byla nádherná.

„Co tam bude jako diplomat dělat?“ zeptala se Chrise. „Popíjet kávu na vrcholku Eiffelovy věže? Předávat dopisy anglické královny ostatním monarchům, kteří se tam objeví? Jezdit na koni v expozici Divokého západu?“

Christopher se rozesmál. „Nemám tušení. Will je, co se práce týče, velmi tajnůstkářský. Vlastně nejen co se práce týče, když už o tom uvažuji. Je někde tady, ale pochybuju, že tančí nebo hraje karty. Zřejmě pracuje, jak ho znám. Věčně pracuje.“

V té chvíli zahlédla Diana na druhé straně sálu svou matku. Ostatně, při své výšce, s předčasně šedivými vlasy a v bronzové toaletě pošíité perlami byla v podstatě nepřehlédnutelná.

„Ach ne,“ poklesla Diana na duchu. „Když už mluvíme o hraní karet, mám dojem, že partička piketu mé matky skončila.“

„V tom případě pojďme tančit. Splníme oba svou povinnost a vyhneme se výtkám.“

Diana radostně přikývla. Nakonec, podařilo jí skrývat se déle, než se na začátku večírku vůbec odvážila doufat. Odložila svou sklenku a vložila ruku do Chrisovy dlaně.

Hráli právě polku – živý, rychlý tanec, a Chris se s ní točil, dokud se jí z tance a smíchu netočila hlava.

„Možná bychom se na Světovou výstavu mohli nechat sami zaměstnat a předvádět různé tance,“ navrhl Chris. „Tančící pár z Anglie,“ uculil se šibalsky.

Diana se zachichotala. „Pochybuju, že by nám za to někdo zaplatil. Myslím, že by nás spíš velmi rychle vypoklonkovali z celé Francie a varovali nás, že jestli se vrátíme, skončíme pod gilotinou.“

„Všechno záleží na přístupu, má drahá. Předstírej, že umíš tančit, a všichni ti to budou věřit.“

„To je rada k nezaplacení,“ zasmála se Diana.

Bude si ji muset zapamatovat a v případě potřeby se jí i řídit. Bude předstírat, že ví, co dělá, a nikoho ani nenapadne, že to tak není. Dokonce by tomu mohla uvěřit i ona sama!

Při jedné otočce si všimla, že se v sále konečně objevila Alex. Stála vedle matky, která jí něco šeptala, aniž by se přestala být jen na okamžik zešířila usmívat. Alex byla oblečená v překrásné toaletě z modrého saténu a bílého tylu, která jen zvýrazňovala její andělsky čistou krásu. Ve vlasech měla červené růže a perly a hrdlo jí zdobil perlový náhrdelník s jediným rubínem uprostřed.

Diana však na první pohled poznala, že je nešťastná. Kousala se do rtu a kývala hlavou, ale měla sklopený pohled a rukou v rukavičce nepřírozeně silně svírala rukojeť vějíře. Diana se k ní chtěla okamžitě

vydat, ale Chris se s ní znovu zatočil a ona ztratila Alex z dohledu. Místo toho se ocitla tváří v tvář poslednímu člověku, kterého chtěla potkat. A nejen tady. Na celém širém světě. Lord Thursby.

Neviděla ho už několik dní – od čajového dýchánku, který nedávno uspořádala její matka. Doufala, že odjel z města, ale to přání se jí zjevně nesplnilo. Stál v družném hovoru s jednou z blízkých přítelkyň vévodkyně; markýzou, která se proslavila vlasy obarvenými na červeno a vlastnictvím nezanedbatelného množství diamantů. Měla silně napudrované tváře a zpoza vějíře se na lorda svůdně usmívala.

Dámám se lord Thursby líbil a Diana chápala, proč tomu tak je. Byl pohledný, měl jemné, světlé vlasy a blankytně modré oči. Pod nosem měl dokonale střižený knírek a ve společnosti se objevoval ve skvěle padnoucích oblecích z drahých látek. Byl šarmantní a vzhledem ke svým známostem s takovými lidmi, jakým byl místokrál Indie, také dobře situovaný.

Kvůli tomu se vlastně poprvé objevil v domě jejích rodičů, když se vrátili do Londýna na sezónu. Přišel k nim s dopisem od místokrále a spoustou otázek, jak se jejímu otci dařilo v Indii. Povídalo se, že se tam chystá udělat kariéru. Dianiným rodičům se velmi zamlouval, a tak ho pozvali znovu. Zejména její matce se, jak se zdálo, líbil. Během jeho návštěv se smála jeho vtípkům a pozorně si ho prohlížela.

A jemu se z nějakého důvodu zalíbila Diana. Dával jí to bez ostychu najevo – sedal si k ní během čajových odpolední a hudebních večírků, přinesl jí občerstvení v divadle a dokonce se dotkl její ruky, když s úsměvem tvrdil, jak moc mu svými rudými vlasy připomíná Tizianovu bohyni.

Zpočátku jí to lichotilo. Jak by ne? Pohledný muž, kterého pronásledovaly jiné ženy, naopak pronásledoval *ji*, a k tomu opěvoval barvu vlasů, která jí po celý život přinášela jen těžkosti.

Ale pak se něco změnilo. Diana vlastně ani nevěděla, co to způsobilo, protože se choval stejně pozorně jako dřív. Možná to bylo jen tím, že si všimla, že se během rozhovorů nikdy nesnažil zjistit nic o ní a neustále vyprávěl o sobě, svém životě, kariéře a nadějích. Jeho poklony se týkaly výhradně jejích vlasů, šatů, tance nebo hry na klavír – která, jak sama dobře věděla, byla při nejlepší vůli učitelek ze školy slečny Grantleyové nanejvýš průměrná. Sedal si k ní stále blíže a chvíle, kdy se jí mohl odůvodněně dotknout, úmyslně prodlužoval.

Před dnešním plesem jí dokonce poslal květinovou ozdobu, kterou si „náhodou“ zapomněla vzít. Nehledě na to, že na podobné pletky neměla čas. Ne s mužem, v jehož společnosti se cítila tak... nesvá. Vzbuzoval v ní nutkavou potřebu vyskočit a utéct někam hodně daleko. Jako teď.

Thursby si jí zatím nevšiml, a tak se pokusila zatáhnout Chrise hlouběji do davu tanečníků, ale jeho zrak, kterým nad hlavou své společnice přejížděl sál, byl rychlejší.

„Ach ne,“ zašeptala.

„Co se děje?“ zeptal se Chris s nelíčeným zájmem.

„Nic vážného. Jen vidím někoho, s kým bych teď raději nemluvila.“

„Nevítaný nápadník? To zní zajímavě,“ zasvítilo Chrisovi světélko šibalství v očích. „Kdo je to? Mám ho vyzvat na souboj za to, že tě pronásleduje? Udělám to, pokud ovšem není příliš urostlý a odstrašující.“

Diana se zasmála. „Je to tamten muž. Mluví s přítelkyní tvé tety, s markýzou. Vyzývat ho není třeba, vlastně se dosud nedopustil ničeho horšího, než že mi poslal květiny a chválil mé neexistující hudební nadání. To jen že... Nějak ho nedokážu mít ráda.“

Chris se při pohledu na lorda zamračil. „Thursby? Opravdu? Tvrdí, že má v Indii nějaké investiční plány, ke kterým by nás později možná přizval.“